

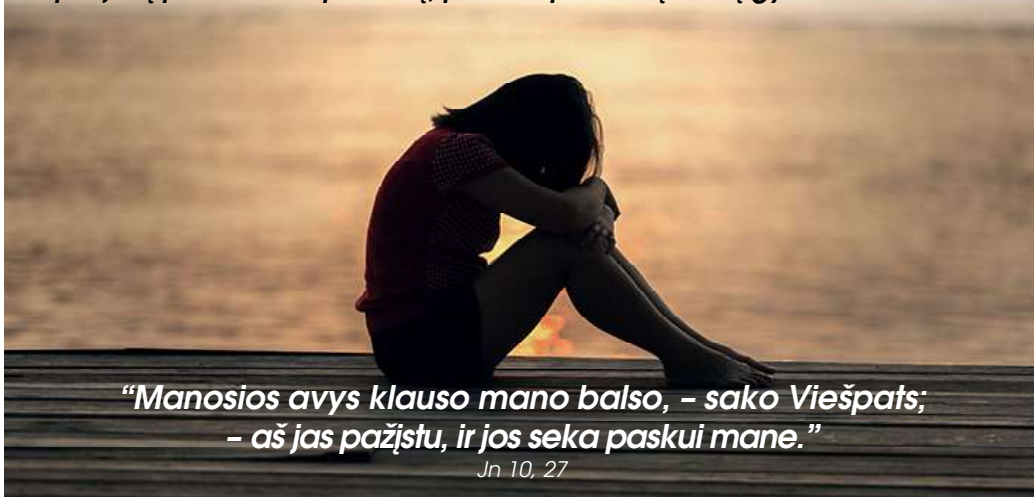
Yra artimi. Yra svetimi. Yra tie, kas eina šalimais su tavimi gyvenime, nors ir nelabai jį įtakoja, bet yra jame dėl kažkokių priežasčių... Yra tie, kas labai suartėja su tavimi ir keičia įvykių eigą tavo gyvenimo istorijoje. Yra ateinantys ir išeinantys... Jie per akimirką palieka pėdsakus tavo sielos dienoraštyje, kai tuo tarpu kiti, metų metais esantys šalia, nepaliečia tavo širdies stygų.

Neįmanoma nuspėti, kas pasiliks su tavimi, nes kartais artimieji paleidžia tavo ranką ant bedugnės krašto, o visai svetimi netikėtai ištiesia savo pagalbos ranką, kad išgelbėtų tave. Taip nutinka... Kaip Antanas sako: "Užtenka akių..."

Galima eiti vienu keliu, bet žiūrėti į priešingas puses... Galima eiti skirtingais keliais, bet netikėtai susitikti gyvenimo kryžkelėje. Ir niekas negali žinoti, kas nutiks po minutės, mėnesio, metų... Bet, atėję į kito gyvenimą, arba net vos palietę jį – palikite jame tai, kas taps kitam švyturiu pačią tamsiausią jo gyvenimo dieną. Pasilikusi širdyje, ši vos juntama šviesa gali uždegti vilties ugnį būtent tuomet, kai to labiausiai reikės, ir kai atrods, kad viskas tuščia...

Būkime geresni, jautresni, nuoširdesni... Tai ne silpnumas ir ne yda! Tai pati galingiausia jėga. Sakykite laiku svarbius žodžius, juk tie žodžiai būtini būtent tuo metu... Viskas, kas taip svarbu mūsų gyvenimams, turi nutikti savu laiku. Viskam savo laikas: žodžiui, poelgiui, atradimams, kiekvienam naujumui... Sakykime daug kartų tuos žodžius, galbūt, per jus kalba taip pats Dievas.

Visi mes keliaujame per šį gyvenimą ir nuolat artimai ar prabėgomis persipiname vieni su kitais. Ir nepaisant nuomonės, kad žmogus gimė ir yra vienišas gyvenime, aš tvirtinu: jūs niekada nebuvote vieniši, net jei esate tuo tvirtai įsitikinę, priėmę tai sau... Kiekvienas kitų žmonių prisilietimas savitu laiku, kaip ir jūsų prisilietimas prie kitų, palieka pėdsaką mūsų gyvenimuose...

**"Manosios avys klauso mano balso, – sako Viešpats;
– aš jas pažįstu, ir jos seka paskui mane."**

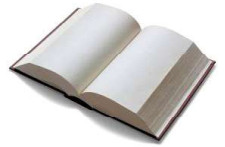
Jn 10, 27

ŠIO SEKMADIENIO MIŠŲ SKAITINIAI

Jer 38, 4–6, 8–10; Ps 39, 2–4. 18; Žyd 12, 1–4

Psalmės atliepas

Viešpatie, skubėk man padėti!

Evangelija pagal Luką (12, 49–53)

Anuo metu Jėzus kalbėjo savo mokiniams: „Aš atėjau įžiebtį žemėje ugnies ir taip norėčiau, kad į jį jau liepsnotų! Aš turiu būti pakrikštytas krikštu ir taip nerimstu, kol tai išsipildys!“

„Gal manote, kad esu atėjęs atnešti žemei ramybės?! Ne, sakau jums, ne ramybės, o nesantarvės. Nuo dabar penki vienuose namuose bus pasidaliję: trys prieš du ir du prieš tris. Tėvas stos prieš sūnų, o sūnus prieš tėvą, motina prieš dukterį, o duktė prieš motiną; anyta prieš marčią, ir marti prieš anytą.“

Evangelijos komentaras:

Tai, kad Jėzus istorijoje netapo visiems įtinkančiu ir taikingu personažu, mes jau supratome. Taip pat visiems, tiek tikintiems, tiek netikintiems, aišku, kad Jo Evangelija – tai ne vien tik nelengvai suprantama, bet ypač sunkiai įgyvendinama žinia. Vis dėlto, girdėdami šio sekmadienio Jo žodžius: „Esu atėjęs atnešti žemėn ne taikos, o nesantarvės“, jaučiamės pasimėtę...

Jėzus yra taikos Kunigaikštis ir pirmieji Jo žodžiai mokiniams buvo „Ramybė jums!“ Mes galėtume teisėtai klausti: jeigu visas Dievo Sūnaus žemiškasis gyvenimas savotiškai sutelpa tarp dviejų taiką ir ramybę nešančių žinių, kodėl turime manyti, jog Jo atneštoji Naujiena, Jo asmenybė, Jo istorija reiškia atneštą pasidalijimą? Nejaugi mūsų namuose, kuriuose ir taip nestinga nesusipratimų, turėtų atsirasti dar ir Jėzaus asmens priešiškusmas?

Vis tiksliai neturėtų būti labai sunku suprasti, kad, stodamas Dievo akivaizdoje, žmogus niekuomet negali jaustis visiškai ramus. Tai, kaip skirtingai mes priimame Gerąją Naujieną, nulemia ir nuolatinį nerimą bei pasidalijimą... Ne tą, kuris leidžia dalytis tarpusavyje, bet tą, kuris žmones išskiria į priešingas puses. Ne visi priima Evangeliją, visų pirma, dėl to, kad ji neleidžia žmogui jaustis ramiai ir patogiai, snūduriuojant savo įprastoje kasdienybėje. Todėl ir atsitinka, laimei, dažniausiai be didelių dramų, kad vienoje šeimoje yra tikinčių Dievą žmonių ir tų, kurie nieko nenori apie Jį žinoti, yra nuolat besimeldžiančių ir sprogstančių iš pykčio, kai mato kitą besimeldžiantį, vieni mielai eina į bažnyčią, kai tik pasitaiko proga, o kitą užklumpa alergija, vos pamačius uždegtą žvakę. Todėl, nežiūrint išorinio sutarimo ir tarpusavio meilės, tos pačios šeimos nariai niekuomet vienodai neatsakys į klausimą, kas yra Jėzus, ir ką Jis jiems reiškia.

Jei tai vyksta šeimos rate, ką bereiktų kalbėti apie visuomenę, susidedančią iš tikinčių, praktikuojančių, abejojančių, indiferentiškų ir priešingų tikėjimui žmonių?! Įstaigos, kur juokiamasi iš pamaldaus draugo, mokyklos, kur bažnyčią lankantis jaunuolis susiduria su patyčiomis, valdžios koridoriai, kur į katalikus kreipiamas išskirtinis dėmesys, susijęs su įtarimu, kad jie visuomet siekia nustumti valstybę į atsilikimą, televizijos laidos, kai tikėjimas visų pirma susiejamas su nesugebėjimu patirti gyvenimo malonumus...

Jėzaus Evangelija, Jo asmenybė visuomet yra prieštaravimo ir pasidalijimo ženklas, todėl kiekvienas mūsų nuolat privalo sąmoningai rinktis savo kelią, suvokdamas, kuo tiki, ir ištikimai to laikytis. Krikščionis niekuomet negali manyti esantis geresnis už kitus vien dėl savo tikėjimo, ar tarti, jog prieštaraujantis Kristui ir Jo Evangelijai žmogus yra mažiau vertas Dievo akyse. Jėzus, kalbėdamas apie pasidalijimą tarp žmonių dėl tikėjimo, tenorėjo pasakyti, jog kiekvienas mūsų neišvengiamai susidurs su visiškai priešinga nuomone ir tame susidūrimo būtina išlikti savimi.

Iš tiesų, jei ateitų diena, kuomet krikščionybė nebebūtų prieštaravimo žinia, prisitaikytų prie esamos padėties, tuomet tikrai galėtume sakyti, kad ji pralaimėjo.

Labiausiai nerimą kelia tai, kad sunaikinti tikrą krikščionybę gali patys krikščionys savu abejingumu... Tai tarsi vanduo, užpiltas ant Jėzaus į pasaulį atneštos ugnies...

Kaip klausytis, ir iš tiesų išgirsti?

Išmokti klausytis kitų žmonių – tiesiausias kelias į geresnius santykius, savitarpio supratimą ir mažiau ginčų.

Santykiai su kitais žmonėmis atrodo jus praturtinantys tik tada, kai jaučiatės artimi su žmonėmis. Artumas reikalauja gerų komunikacijos gebėjimų. Kai patys jaučiamės išgirsti ir suprasti, tuomet galime jaustis saugūs, matomi, artimi ir išgirsti. Ir nors svarbu sklandžiai artikuliuoti savo mintis, tačiau dar svarbiau – girdėti tai, ką jums sako kitas žmogus.

Santykiuose klausymas ir tikras girdėjimas nėra tas pats dalykas. Galbūt girdite kiekvieną žodį, kurį ištaria kitas žmogus, tačiau nebūtinai iš tiesų suprantate, ką jis jums nori pasakyti. Mokėti klausyti reiškia ne iš karto atsakyti, tačiau norėti suprasti, ką kitas žmogus jums sako. Jeigu pradedate pokalbį su kitu žmogumi ir iškart gromuliuojate jam atsaką – tai nėra tikras ir brandus klausymasis, nes mintis užima jūsų atsakymas, o ne tai, ką kitas žmogus jums nori pasakyti ir pastanga jį suprasti.

Du žmonės negali klausytis ir būti išgirsti vienu metu, todėl reikia arba būti išgirstam, arba klausytis. Neįmanoma abiejų dalykų padaryti vienu metu. Stabtelėkite ir dorokitės su problemomis po truputį.

Tam, kad būtume išgirsti, mums visų pirma reikia atidžiai klausytis. Tam, kad žinotume, ką atsakyti, visų pirma turime suvokti, kas mums buvo pasakyta. Klausykitės savo partnerių ir draugų turėdami tikslą juos suprasti, o ne pasakyti, ką patys galvojate.

Pavyzdžiui, jeigu kitas žmogus jums sako, ko jam reikia, o jūs darote prielaidą, kad jis jus kritikuoja („vėl kažko nepadariau...“), turėtumėte stabtelėti. Juk jie tiesiog nori pasakyti, ką galvoja ir jų žinutė nėra apie jus, o veikia apie juos pačius. Galbūt išgirstate šį sakinį kaip priekaištą, tačiau priekaišto dalis ateina ne iš kito žmogaus, o iš jūsų pačių.

Tad, ką daryti, jei norite tapti geresniais klausytojais ir iš tiesų išgirsti, ką kitas žmogus sako:

Užduokite klausimus. Nedarykite prielaidos, kad viską suprantate, o klausykitės norėdami suprasti. Užduokite klausimus tam, kad pasitiksintumėte, ką iš tiesų kitas žmogus turėjo omenyje. Galbūt dalį to, ką žmogus nori pasakyti, iš tiesų suprantate, tačiau niekada negalite būti tikras, kol neužduosite jiems klausimo. Nebijokite klausti – tai padės jums suprasti kitą žmogų.

Klausykitės tam, kad pažintumėte kitą žmogų. Kad ir kokią informaciją kitas žmogus „transliuotų“ – ši informacija visuomet yra apie jį: apie ką jis galvoja, ko jis nori. Nepriimkite nieko asmeniškai: jeigu taip elgsitės, tai galvosite apie save, o ne apie kitą žmogų ir jo nepažinsite. Galiausiai – tapsite piktas ir nuolat besisaugantis kito.

Sumažinkite gynybinę pozicijos apskalas. Mūsų psichologinė būseną labai svarbi gebėti suprasti: jeigu viską, ką kitas žmogus sako, jus žeidžia, vadinasi, galvojate apie save ir norite gintis. Tai yra normali kūno reakcija, bet ji nepadedą klausytis ir iš tiesų išgirsti. Susikaupkite ir supraskite, kad norite gintis: padėkite sau ir pabandykite nusiraminti. Pavyzdžiui, giliai įkvėpkite, atpalaiduokite kūną. Pabandykite prisiminti, kad žmogus, kuris kalba, pasakoja apie save, o ne apie jus. Visos jo mintys skirtos tam, kad išreikštų save, o ne apibūdintų jus, todėl jums nereikia rūpintis ir gintis.

Apie artėjančią Šv. Baltramiejaus šventę Šlienavoje

Ateinantį sekmadienį, rugpjūčio 24 d., sekmadienį, 13 val., Šlienavos bažnyčioje švėsime Šv. Baltramiejaus šventę.

Šiuo metu liturgiją ir visas bendruomenines šventes švenčiame laikinoje bažnyčioje, tačiau mūsų šventimas yra nuostabus! Vienijantis ir suburiantis, suartinantis ir kviečiantis į bendrystę!

Planuokime ir ruoškimės Šv. Baltramiejaus dvasinei ir vasaros pabaigos šventei. Visi kartu susirinkime bendram šventės šventimui. Visų Jūsų labai laukiame!

Apaštalas Baltramiejus

Šv. Baltramiejus, dar vadinamas Natanieliu, buvo vienas iš Jėzaus apaštalų, kurių vardai minimi Naujajame Testamente. Nors apie jo gyvenimą ir veiklą nėra daug išsamios informacijos, jo svarba yra neabejotina, nes jis buvo tiesioginis Jėzaus mokinyš ir dalyvavo skleidžiant krikščionybę po Jėzaus Prisikėlimo.

Gyvenimas ir apaštalo pašaukimas: Manoma, kad šv. Baltramiejus gimė Kanaane, Gallijos regione, ir buvo hebrajų kilmės. Evangelijose jis dažniausiai minimas kartu su apaštalu Pilypu. Iš Evangelijos pagal Joną sužinome, kad būtent Pilypas atvedė Natanielių pas Jėzų. Iš pradžių Baltramiejus buvo skeptiškas, kai išgirdo, kad Jėzus yra Mesijas, sakydamas: „Ar iš Nazareto gali būti kas gero?“ (Jn 1, 46). Tačiau, kai Jėzus jį

pamatė, jis pripažino Baltramiejų kaip „tikrą izraelitą, kuriame nėra klastos“ (Jn 1, 47), kas padarė didelį įspūdį Baltramiejui ir paskatino jį tapti Jėzaus sekėju.

Misijos ir darbas: Po Jėzaus prisikėlimo Baltramiejus, kaip ir kiti apaštalai, buvo pasiųstas į pasaulį skelbti Evangeliją. Tradicija teigia, kad Baltramiejus skelbė krikščionybę Indijoje, Mesopotamijoje, Persijoje, Egipte, Armėnijoje ir kitose šalyse. Jis yra ypač gerbiamas Armėnijos krikščionių bendruomenėje, nes laikomas vienu iš pagrindinių krikščionybės skleidėjų Armėnijoje. Ši šalis vėliau tapo pirmąja valstybe pasaulyje, kuri priėmė krikščionybę kaip oficialią religiją, ir Baltramiejus buvo svarbus to proceso dalyvis.

Kankinystė: Kaip ir daugelis apaštalų, Baltramiejus patyrė kankinystę dėl savo tikėjimo. Tradicijoje pasakojama, kad jis buvo žiauriai nukankintas už tai, kad skleidė krikščionybę Armėnijoje. Manoma, kad jis buvo gyvas nudirtas, o po to nukryžiuotas. Dėl šios žiaurios kankinystės šventasis Baltramiejus dažnai vaizduojamas su savo oda arba peiliu – įrankiu, kuris simbolizuoja jo kankinystę. Jo palaikai vėliau buvo perkelti į Italiją, į šv. Baltramiejaus baziliką Romoje, kur jie tebėra iki šiol.

Nuopelnai ir reikšmė: Šv. Baltramiejus yra gerbiamas ne tik kaip apaštalas, bet ir kaip uolus Evangelijos skelbėjas įvairiuose pasaulio kraštuose. Jo vardas reiškia „Talmėjaus sūnus“, o tai rodo jo hebrajišką kilmę. Krikščionybės tradicijoje jis tapo ištikimybės, ryžto ir drąsos simboliu, nes nepaisant pavojaus, drąsiai skelbė Evangeliją tolimose šalyse.

Šventės diena: Šv. Baltramiejaus šventė Katalikų Bažnyčioje švenčiama rugpjūčio 24 dieną. Jo gyvenimas ir mirtis paliko didelį pėdsaką ankstyvojoje krikščionybėje, o jis tapo daugelio krikščioniškų šalių, įskaitant Armėniją, globėju.

Šv. Baltramiejus mums primena apie apaštalų pasiaukojimą ir ištikimybę skleidžiant tikėjimą, nepaisant persekiojimų ir kančių.

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Įm. kodas: 191289430,

Banko sąskaitos Nr.: LT367300010002243406.

Viršužiglio A. Panemunės parapijos filija. Įm. kodas: 192065766.

Banko sąskaitos Nr.: LT52401004100290040.

Tel.: 0 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com. Šį leidinį paruošė kun. Rimas.